

Η ΦΩΛΕΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὁ παιδαγωγὸς ἐπέστρεφεν εἰς τὸ φρούριον μετὰ τοῦ διαδόχου, ὅπου εἶχον ἔλθει νὰ διέλθωσι τὴν ἄνοιξιν. Καθ' ὅδον δὲ συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ, « Ἡ τιμὴ τοῦ παιδίου ἐκεῖνου, — εἶπεν, — εἶναι πολύτιμος μαργαρίτης μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ. Εἰς αὐτὸ τὸ παιδίον διακρίνω τὸν σκελετὸν μεγάλου ἀνδρός. Ἐχει εὐσταθῆ, ἀποφασιστικὸν χαρακτήρα· ἀρετὴ δὲ τοιαύτη συνήθως εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς καλύβης τῶν πτωχῶν, ἂν καὶ ἐπὶ ματαίῳ ἐπιζητῶμεν αὐτὴν πολυλάκις ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῶν βασιλέων.

Ἄφοῦ ἔφθασαν εἰς τὸ φρούριον, ὁ παιδαγωγὸς ἐξήτασεν ἀκριβῶς τὸν οἰκονόμον περὶ τοῦ παιδίου.

— Τὸ παιδίον, — εἶπεν ἐκεῖνος, — εἶναι πολλὸ γενναῖον, ὀνομάζεται δὲ Γεώργιος. Ὁ πατήρ του εἶναι σκαπανοποιὸς, ἀλλ' εἰς τῶν ἐντιμοτάτων ἀνθρώπων ὄρους ποτὲ ἐγνώρισα.

Ἐδῶς ἀφοῦ ὁ διάδοχος ἐτελείωσε τὸ μάθημά του τὴν ἐσπέραν, ἐπήγην εἰς τὸ παράθυρον· μόλις δ' ἔφθασεν ἐκεῖ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του διέκριναν τὸν μικρὸν Γεώργιον φυλάττοντα τὸ μικρὸν του ποίμνιον. « Ἄ, — εἶπεν, — ὁ μικρὸς βοσκὸς μας ἔφθασεν ἤδη. Ἴδὲ τον πῶς κυττάζει εἰς τὸ φρούριον!

— Λοιπὸν ἄς τὸν φωνάσωμεν διὰ νὰ ἴδωμεν ποῖαν ἀπάντησιν φέρει, — εἶπεν ὁ παιδαγωγὸς, καὶ λαθὼν τὸν διάδοχον ἐκ τῆς χειρὸς ἐξήλθε τοῦ φρουρίου πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ βοσκοῦ.

— Μόλις ἐφάνησαν καὶ ὁ Γεώργιος ἔτρεξε πρὸς αὐτοὺς μετὰ χαρᾶς, κράζων, « Ὁ Μιχαλάκης θέλει νὰ σᾶς δεῖξω τὴν φωλεάν· μάλιστα μὲ ὀνόμασεν εὐθήθη, διότι δὲν ἔστρεξα εἰς τὴν πρότασίν σας διὰ μᾶς καὶ νὰ μερισθῶ μὲ αὐτὸν τὰ χρήματα. Ἄλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἕκαστα καλλίτερα νὰ τὸν ἐρωτήσω πρῶτον. Τώρα λοιπὸν, ἀφέντη, κοπιᾶστε· εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς δεῖξω τὴν φωλεάν.

Ὅπως εἰπὼν ἐπροχώρησεν, ὁ δὲ διάδοχος καὶ ὁ παιδαγωγὸς τὸν ἠκολούθησαν· εἰς ἀνοιγμά τι δὲ μετὰ τὸ δάσους ἴστατο ὠραῖος τις σπάρτος πλήρης ὠραίων καὶ εὐόσμων κιτρινῶν ἀνθέων· ἐν αὐτῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ὁ Γεώργιος τὴν φωλεάν ἐνδὲ κοσσίφου, καὶ εἶπε σιγαλῇ τῇ φωνῇ — «Κύτταξ' ἐκεῖ — ἀλλὰ πρόσσεξε, παρακαλῶ νὰ μὴ τὴν ταράξῃς.»

Ὁ διάδοχος εὐχαριστήθη μεγάλως μὲ τὴν κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γαλανὰ ὠά, ὁ δὲ παιδαγωγὸς του λαθὼν ἀφορμὴν τῷ ἔδωκεν ἐν ὠραῖον μάθημα φυσικῆς ἱστορίας, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν καὶ εὐχαρίστησιν τοῦ μικροῦ βοσκοῦ· στραφεὶς δὲ κατόπιν εἰς τὸ παιδίον· « Ἰώρα τέκνον μου,

— εἶπεν, — ἔλα μαζί μου καὶ θὰ σὲ δώσωμεν ὅτι σοὶ ὑπεσχέθημεν· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤμπορεῖς νὰ μεταχειρισθῇς τὸν χρυσὸν ἐδῶ, θὰ σὲ δώσω τὸ ἀντίτιμον εἰς ἄργυρον. Ἐξέβαλε δὲ ἀπὸ τὴν τσέπην του ἐν φουέκιον πλήρες ἀργυρῶν νομισμάτων καὶ ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου, ὅπερ τῶρα καθήμεθα, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἐκπεπληγμένον βοσκὸν τὸ ὑποσχεθὲν ποσό.

— Κύτταξε καλά, νὰ τὰ μοιράσῃς μὲ τὸν Μιχαλάκην, — εἶπεν ὁ διάδοχος.

— Μὴ φοβίσαι, ἐξοχώτατα, — εἶπεν ὁ μικρὸς Γεώργιος, ἐνῶ ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ φίλος του.

Ὁ παιδαγωγὸς ἐξήτασε μετέπειτα ἂν ὁ Γεώργιος ἐμοίρασε μὲ τὸν Μιχαλάκην τὰ χρήματα. καὶ εὗρεν, ὅτι εἶχε κάμει τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ὅτι τὸ ἴδιον αὐτοῦ, μερίδιον ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα του χωρὶς νὰ κρατήσῃ οὔτε ἐν νόμισμα δι' ἑαυτὸν.

Ὁ διάδοχος ἐπορεύετο ἔκτοτε καθ' ἑκάστην εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἡ φωλεά· καὶ κατ' ἀρχάς μὲν οἱ κύριοι αὐτῆς ἐφοβοῦντο καὶ ἐπέτων μακρὰν αὐτοῦ κατὰ μικρὸν ὅμως τόσον συνείθισαν τὴν παρουσίαν του, ὥστε ἔμενον εἰς τὴν φωλεάν κλωσσούντες τὰ ὠά. Μετὰ τινὰς δ' ἡμέρας πέντε μικρά, κίτρινα πουλάκια ἐξήλθον τῶν κελιφῶν τῶν καὶ ἤρχισαν νὰ κράζουν διὰ τροφήν· οἱ δὲ γονεῖς κατὰ σειρὰν ἔτρεφον αὐτὰ, ἕως οὗ ἔγειναν ἱκανὰ νὰ πετώσι καὶ εὐρίσκωσι μόνα τῶν τὴν τροφήν. Ὅλα ταῦτα ἐπροξένησαν πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ ὠφέλειαν εἰς τὸν διάδοχον, ὅστις ἤρχετο τακτικῶς πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῶν.

Ὁ διάδοχος καὶ ὁ παιδαγωγὸς τοῦ ἀπῆντων καθ' ἑκάστην τὸν μικρὸν Γεώργιον βόσκοντα τὸ ποίμνιον του ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ εὐχαριστοῦντο βλέποντες αὐτὸν πάντοτε νὰ κρατῇ βιβλίον τι εἰς τὰς χεῖρας καὶ ν' ἀναγινώσκῃ μετὰ προσοχῆς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ παιδαγωγὸς τῷ εἶπε· « Πρέπει νὰ ἦναι πολλὸ εὐχάριστον διὰ σὲ, ὅτι δύνασαι νὰ διασκεδάσῃς μὲ τὸ βιβλίον σου, ἐνῶ βόσκῃς τὰ πρόβατά σου. Δὲν θέλεις νὰ μᾶς ἀναγνώσῃς μίαν σελίδα ἐξ αὐτοῦ; »

Ὁ Γεώργιος ἀνέγνωσεν ὀλίγας σειράς, ἀλλ' ἦτο ἠναγκασμένος νὰ συλλαβίσῃ ὀλίγας λέξεις.

— Πολλὸ καλά, — εἶπεν ὁ παιδαγωγὸς, — εἰς ποῖον σχολεῖον ἔμαθες ν' ἀναγινώσκῃς;

— Ἄχ, κύριε, — εἶπεν ὁ Γεώργιος, — δὲν εἶχον τὴν εὐτοχίαν νὰ ὑπάγω εἰς κανὲν σχολεῖον. Τὸ μέρος ὅπου εἶναι τὸ σχολεῖον εἶναι πολλὸ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ὁ δὲ πατήρ μου εἶναι πολλὸ πτωχὸς καὶ ἔχει χρεῖαν τῆς ἐργασίας μου. Ὅλον τὸν χειμῶνα στρίπτω μαλλία εἰς τὴν οἰκίαν. Ἄλλὰ καὶ καιρὸν ἂν εἶχον, ὁ πατήρ μου δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ τὰ διδασκὰ μου. Ὁ-

θεν παρεκάλεσα τὸν Μιχαλάκη, ὅστις ἀναγινώσκει καλῶς, καὶ αὐτὸς μὲ ἐδίδαξε νὰ συλλαβίζω πρῶτον, ἔπειτα ν' ἀναγινώσκω, ἔχω δὲ περὶ αὐτοῦ τέσσαρας φηρά. τὸ βιβλίον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον κ' ἐκείνος ἔμαθε ν' ἀναγινώσκει· ἀλλ' ὡς βλέπετε ἐφαγώθησαν τὰ γράμματα καὶ δὲν διακρίνονται. Ἀκολουθεῖ.)

*Ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐγενεία καὶ ὁ Μεξικανὸς
Ψιττακὸς τῆς.*

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἐκ τοῦ Μεξικῆ, ὁ κόμης Καρτελινὸς, εἰς τῶν ὑπαριστιῶν τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος, ὅστις εἶχε συνοδεύσει τὸν ἀτυχῆ Μαξιμιλιανὸν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ καὶ ἐδώρησεν εἰς τὴν αὐτοκράτειραν ἕνα ψιττακόν, τὸν ὁποῖον εἶχε διδάξει νὰ φωνάζῃ «Ζήτω ἡ αὐτοκράτειρα.»

Ὁ Μοντεζούμας, διότι οὕτως ὠνομάζετο ὁ ψιττακὸς, ἔγινε τὸ ἀγαπητὸν πτηνὸν τῆς αὐτοκρατορίας· ἔμενον εἰς τὰ ἰδιαιτέρα δωμάτια τῆς ἐντὸς χρυσοῦ κλωθίου — ἔτρωγε καὶ ἔπινε ἐκ τῶν τρυφερῶν χειρῶν τῆς — ἐλάμβανε κομμάτιον ζαχαρώσεως ἐκ τῶν ῥυδοχρῶν χειλέων τῆς καὶ ὅταν ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ περιπάτου ἢ ταξιδίου τινὸς, τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμνε, ἦτο νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀγαπητὸν τῆς ψιττακόν, αὐτὸς δὲ πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἀγάπης τῆς ἐφώναζεν, ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς, «Ζήτω ἡ Αὐτοκράτειρα!»

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἡ αὐτοκράτειρα ἠναγκάσθη ἕνεκα τῆς ἐκραγείσης ἐν Παρισίαις ἐπαναστάσεως νὰ φύγῃ διὰ νυκτὸς εἰς Ἀγγλίαν, ἕνα σωθῆ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἐξηγριωμένου ὄχλου· ἐκ δὲ τῆς βίας τῆς ἐλησφόρησε τὸν ἀγαπητὸν τῆς ψιττακόν.

Ἀφοῦ ἀπεκατεστάθη εἰς Τζιλχουρστ ἐπεμψεν ἕνα τῶν πιστῶν τῆς ἀνθρώπων εἰς Παρίσιον διὰ νὰ ἴδῃ τί ἀπέγεινεν ὁ Μοντεζούμας τῆς· ἀλλὰ δυστυχῶς εὗρε τὴν πόλιν πολιορκουμένην ὑπὸ τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

Μετὰ τὴν κλείσιν τῆς εἰρήνης ἡ ἀπαρηγόρητος αὐτοκράτειρα πάλιν ἀπέστειλεν ἕνα τῶν πιστῶν θαλαμηπόλων τῆς πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ ἀγαπητοῦ πτηνοῦ. — Οὕτως ἦλθεν εἰς Παρισίους καθ' ὃν χρόνον ἐκράτου τὴν πόλιν οἱ ἀναρχικοὶ καὶ κατ' εὐθείαν ἐπορεύθη εἰς τὰ ἀνάκτορα· ἀλλὰ μέρος αὐτῶν εὗρε κατεστραμμένον, οὐδεὶς δὲ, ἀφ' ὅσων ἠρώτησεν, ἤξευρε τί ἀπέγεινεν ὁ ψιττακός.

Περίλοπος καὶ σκυθρωπὸς περιήρχετο ἡμέραν τινα τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, ὅτε τὸ βλέμμα του προσήλωθη εἰς μικρὸν τι ἐμπορικὸν κατάστημα ἔπου ἔπω-

λοῦντο πτηνά. Εἰσῆλθε καὶ πρὸς μεγίστην αὐτοῦ χαρὰν παρετήρησε τὸ χρυσοῦν κλωθίον μὲ τὸν κύρ Μοντεζούμαν ἐντὸς αὐτοῦ.

Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπλήρωσε τὴν τιμὴν, τὴν ὁποῖαν ὁ Ἑβραῖος ἔμπορος ἐζήτησεν· ἤρπασε τὸ κλωθίον εἰς τὰς χεῖρας καὶ χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος ἔτρεξε πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἔλαβε τὴν πρῶτην ἄμαξαν, ἦρις ἦτο ἐτοιμὴ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Καλαί, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀμόλοιο, ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἔπαυλιν.

Φαντασθῆτε ὅποια ἦτο ἡ χαρὰ τῆς ἐκπτώτου καὶ ἀτυχῆ αὐτοκράτειρας ὅτε εἶδε τὸ ἀγαπητὸν τῆς πτηνόν! ἤνοιξε τὸ κλωθίον, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς, τὸν ἐχαῖδεσε, τὸν ἐφιλήσε, τὸν ὠμίλησε τρυφερῶς, ἀλλ' ὁ Μοντεζούμας ἔμενε σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπός.

Ἡ σιωπὴ αὕτη ἦτο ἀνεξήγητος καὶ ἐλόπει μεγάλως τὴν ἀτυχῆ Εὐγενείαν, ἦρις ἐν τῇ μεταξὺ ἐξηκολούθει νὰ τὸν χαῖδεύῃ καὶ νὰ τὸν ὀμιλῇ τρυφερῶς.

Τέλος ὅμως ὁ Μοντεζούμας ἀπεφάσισε νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν, τεντώσας δὲ τὸν λαιμὸν του, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα του, ἠτοιμάσθη νὰ προφέρῃ ὅπως ἀνέμενον οἱ παρόντες· τὴν γλυκεῖαν προσφώνησιν, «Ζήτω ἡ αὐτοκράτειρα,» ἀλλὰ πρὸς ἐκπληξίν αὐτῶν τε καὶ τῆς Εὐγενείας, ἐξεφώνησε, «Ζήτω ἡ Δημοκρατία!»

Ὁ Μοντεζούμας ἔζησε πλέον τοῦ ἐνὸς ἔτους ἐν Παρισίαις ὑπὸ δημοκρατικὴν ἀμυσφαίραν, καὶ μετεβλήθη, ὡς πολλοὶ ἄλλοι ἀδελκοὶ καὶ αὐτοκρατορικοὶ, εἰς τέλειον δημοκράτην!

Ἡ Εὐγενεία ἔκλινε σιωπηλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς δακρῶσα.

Τοιαύτη εἶναι ἡ λαμπρῶν τῆς ἐπιγείου δόξης καὶ τοιαῦται αἱ εὐχαριστήσεις τοῦ κόσμου τούτου — Μὴ κάμνετε λοιπὸν αὐτὰ, τέκνα μου, τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς ζωῆς σας· ἀλλὰ ζητεῖτε τὸν Κύριον ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητός σας, ὥστε ὅταν ἔλθωσιν αἱ κακαὶ ἡμέραι νὰ σὰς ὑποστηρίξῃ καὶ παρηγορῇ.

«ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ.»

Ὅπως ὅλαι αἱ διδασκαλίαι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐξαισιαί, ἀμίμητοι, ὑπεράνθρωποι, οὕτω καὶ ὁ τύπος τῆς προσευχῆς, τὸν ὁποῖον μᾶς ἔδωκεν, εἶναι ἀξιοθαύμαστος. Ἐσυλλογίσθητέ ποτε, μικροὶ με φίλοι, πόσον πολλὰ καὶ καλὰ πράγματα περιλαμβάνει;

Μᾶς διδάσκει ὅλους καὶ ἕνα ἕνα ἕνα νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὸν Θεὸν ὡς εἰς πατέρα μας· «Πάτερ ἡμῶν!»

Μᾶς κάμνει νὰ ὑψώνωμεν τὸν νοῦν καὶ τὰς ἐπιθυ-